

sagt, at det betyder, at disse regionale områder bliver affolket.

Hvis man går lidt videre, så kan man spørge, om det ikke betyder total centralisering, at sådan som det fremgår, specialerne kan fjernes fra sygehuse, der betjener 100.000 borgere, har 2.000 ansatte, sygehuse som dem i Viborg, Herning og Holstebro. Er det virkelig det, Venstre vil?

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Vi har ikke noget opgør i Vestres gruppe om det her. Der er nogle meningsudvekslinger, man kan have nogle forskellige opfattelser af, hvordan tingene er, og det er fuldt legalt. Det forventer jeg da også de har i Socialdemokratiet. Det er jo altså netop demokrati, at meningene kan brydes, og at man kan fremkomme med dem i et offentligt rum til debat og for øvrigt til stor glæde for de mennesker, der bor i området. Vi er jo ikke sådan, at vi kommer statsligt og tromler hen over alting. Vi lægger op til noget og debatterer det, og så finder man en konsensus med hensyn til, hvordan man mener det bedst udvikler sig generelt.

(Kort bemærkning).

Inger Bierbaum (S):

For lidt siden nævnte fru Marianne Pedersen i et svar til fru Karen Klint, at der var dobbeltsagsbehandling inden for kommuner og amter på de specielle handicapområder. Jeg vil nu godt lige tilbagevise det og sige, at vi mener, at det er en retssikkerhed for de dybt handicappede, man her har at gøre med.

Men gør alle de henvendelser, som kommer fra folk og forældre til børn med meget vanskelige handicap, ikke indtryk på fru Marianne Pedersen? Jeg står her med henvendelser fra blinde og svagtsynede børn og unge, som frygter, at den specialviden, den udvikling og den specialrådgivning, som er på dette område, nu vil blive spredt for alle vinde som følge af regeringens oplæg. Man frygter helt enormt, at kommunerne, som jo allerede er i gang, trækker deres unge og børn hjem til kommunerne, og de får så ikke den specialrådgivning, som de skal have.

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Nu var det fru Karen Klint, der selv sagde, at der var tjek både i primærkommunerne og i amterne inden for de handicappedes områder.

Om det gør indtryk? Jo, det gør et dybt indtryk på os, og vi tager også debatten med dem, der har lyst til at debattere med os, hvor man bliver placeret fremover. Netop døvblindeområdet bliver jo fremover placeret i staten, så man kan sige, at der behøver organisationen ikke være nervøs. Men jeg vil sige, at jo mere man puster til en eventuel nervøsitet, jo mere nervøse bliver borgerne, og det er jo ikke meningen med det.

Kl. 10.40

Meningen med alt det her er at gøre det nemmere, gøre det klarere, gøre det mere entydigt, lægge ansvaret nogle konkrete steder, så borgerne ved, hvor de skal henvende sig.

(Kort bemærkning).

Inger Bierbaum (S):

Jeg vil gerne spørge fru Marianne Pedersen helt konkret: Der er kun 50 børn i førskolealderen, hvor skal de henvende sig? Kommunerne prøver selvfølgelig at hjælpe, så godt de kan, men hvor skal forældrene henvende sig for at få den ekspertise?

Hvem skal betale den ekspertise, for jeg har forstået på oplægget, at der ikke kommer ret mange flere ressourcer ud til kommunerne på de allervanskeligste områder. Så jeg spørger: Hvor skal de henvende sig?

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Jeg mener, det er naturligt for borgeren at henvende sig til kommunen og så via kommunen blive videresendt, hvis borgeren ønsker yderligere oplysninger inden for nogle specifikke områder.

Jeg mener, det er naturligt, at vi siger: Der skal være én indgang til det offentlige, og den indgang går via kommunerne. Det mener jeg også må være gældende på det her område. Bag den kommunale dør får man hjælp fra sin kommune, så man kommer det rigtige sted hen, og sådan vil det fortsat være.

Derudover har man jo nogle ankeinstanser, og de skal jo bibeholdes, så man vil få anvisning af sin kommune på, hvordan man benytter sig af disse ankeinstanser, nøjagtig som man gør i dag. Der er ikke noget nyt i det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det hr. Ole Stavvad som ordfører.